

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרָשַׁת בְּשִׁלַּח י"א שְׁבַט, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁוּי

אחרי קריעת ים סוף, בני ישראל החלו לנדוד במדבר. בני ישראל המשיכו לנסע לאן שה' אמר, היו מקומות שהם נשארו בהם יום או יומים, היו מקומות שנשארו לזמן ארוך יותר. חדשים אחרי שיצאו ממצרים, המצה שלקחו אתם, נגמרה. בני ישראל התלוננו למשה ואהרן שאין להם אכל- במקום לבטח בה' ולבקש באפן יפה. למרות שה' לא שמח עם הדרך שבה בני ישראל בקשו אכל, ה' אמר למשה שיתחיל להוריד להם מן, שיהיה האכל שלהם. המן ירד מן השמים מדי יום, מלבד בשבת. ביום שישי קבלו כמות כפולה של מן. משה גם אמר לבני ישראל שה' לא אהב את התלונות שלהם. משה אמר להם שה' רוצה לדבר אתם על זה. בני ישראל נאספו יחד, והם ראו כיצד ה' היה מוכן לדבר עם משה מתוך הענן.

תְּהִלִּים / יוֹם י"א לַחֹדֶשׁ פְּרָקִים ס'-ס"ה

בפרק ס"א, דוד המלך מבקש מה' משהו מיוחד: "ימים על ימי מלך תוסיף" – שה' יוסיף ימים לימים של המלך. דוד המלך בקש מה' שהוא יאריך ימים ויחיה חיים ארוכים. הזהר אומר שכשאדם נולד, ה' מחליט כמה הוא יחיה. אם יש להם זכות מיחדת, ה' יתן להם לחיות אפילו יותר מהזמן שנקבע! וזה בעצם מה שדוד המלך מבקש מה', שתהיה לו הזכות, לחיות חיים ארוכים במיוחד. היות וכל יהודי הוא כמו מלך (כל ישראל בני מלכים הם), דוד המלך גם מבקש שכל היהודים יאריכו ימים ויחיו חיים ארוכים! (ראה תהלים עם פירוש תהילות מנחם, פרק ס"א)

תְּנִיָּא / לְקוּטֵי אֲמָרִים פָּרָק כ' (י"א שְׁבַט שְׁנַה מְעוּבֵרֵת)

למדנו על האהבה החזקה שקיימת אצל כלנו, האהבה המסותרת. אהבה שמתעוררת כשמרגישים

שמישהו מנסה לגרום לנו לומר או להתנהג כאלו אנחנו לא מאמינים בה' חס ושלום!
האדמו"ר הזקן עומד להראות לנו איך אנחנו יכולים לעורר את האהבה המסותרת, על כל עברה,
בדי שיהיה לנו את הכח שלא לעבור עברות כלל!

קודם, האדמו"ר הזקן מסביר, שכל מצוה קשורה לאחת מ2 הדברות הראשונות מתוך עשרת
הדברות. ושכל מצוה בעצם קשורה לאמונה שלנו בה'!

(שתי הדברות הראשונות הן: "אנכי ה' אלקיך", המפרשים מלמדים אותנו שכל מצוות עשה,
מגיעות מהדיבר הזה.

הדבר השני בעשרת הדברות "לא יהיה לך אלקים אחרים" – כל מצוות לא תעשה מגיעות מהדיבר
הזה.

זו הסבה ששמענו רק את 2 הדברות הראשונות מתוך עשרת הדברות מאת ה', זה כאלו שמענו את
(הכל!)

שתי הדברות האלו מדברות על אמונה בה' ושאינו עוד מלבדו. כיצד כל מצוה קשורה לכך? האדמו"ר
הזקן יסביר לנו בהמשך.

אבל קודם כל אנחנו צריכים ללמד על "אחדות ה'" – כיצד ה' הוא הכל!

כל העולם הוא בעצם שום דבר, אבל ה' עושה את זה למשהו. אם לא ה', כל העולם היה נעלם, אבל
ה' עצמו, לא יהיה בו שום שנוי.

בתהלים נאמר "בדבר ה' שמים נעשו" –ה' ברא את העולם בכח הדבור שלו האדמו"ר הזקן יסביר
לנו מדוע התורה משתמשת במשל של "דבור" כדי לברא את העולם. הסבה היא מכיון שמלה שאדם
משתמש בה כדי לומר משהו היא דבר ממש פעוט עבורו מכיון שהוא יכול לומר מיליוני מלים אחרות.
אבל כמובן, אדם יכול לחשב הרבה יותר ממה שהוא מדבר, ומה שהוא מרגיש ויודע (שזה החלק
העקרי של הנשמה) זה עוד יותר ממה שחושב.

זו הסבה שמשתמשים במשל כאלו ה' "מדבר" כדי להראות לנו שהמלים שבהם ה' השתמש כדי
לברא את העולם (והיו רק 10 פעמים שה' אמר משהו וברא את כל העולם) זה כלום בהשוואה לה'
עצמו.

בהמשך נראה מדוע הידיעה שהעולם הוא כה קטן ביחס לה' עצמו תעזור לנו להבין איך כל מצוה
שאנו מקיימים היא כמו הצהרה של אמונה בה'?

היום יום / י"א שבט

בכל יום, אנחנו מתחילים את יומנו עם "מוזקה אני". אנחנו אומרים עוד לפני שאנחנו נוטלים את
הידיים, למרות שהידיים שלנו עדין טמאות!

שום דבר בעולם לא יכול לטמא את ה"מוזקה אני" של היהודי – הידיעה שלנו שה' הוא האלקים היא
כל כך חזקה, שלא משנה מה אנחנו עושים.

הרבי הסביר, שכל הענין של החסידות מבסס על היום יום" הזה! והוציא את "קונטרס ענינה של תורת
החסידות".

ספר המצוות / מצוות עשה ק'

המצוה היומית, **מצוות עשה ק'** מדברת על סוג של טמאה שאשה נטמאת בשנוולד לה תינוק. ישנן
הלכות מיוחדות איך היא יכולה להטהר.

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת מְטַמְּאֵי מְשֻׁבַּב וּמוֹשֵׁב פְּרָקִים ד', ה', ו'

בְּרַמְבַּ"ם הַיּוֹם לּוֹמְדִים עַל טְמֵאָה שֶׁבָּאָה מֵאָדָם שֵׁישׁ לוֹ סוּג טְמֵאָת גּוֹף חֲזָקָה מְאֹד.

פְּרָק ד': לְפַעֲמִים אֲשֶׁה לֹא נַחֲשֶׁבֶת טְמֵאָה מֵהַיּוֹם לְפָנַי שֶׁהִיא נוֹדַעַת עַל כֶּף שְׁנִטְמֵאָה - לּוֹמְדִים מְתִי. אִם הִיא טְמֵאָה, הַבְּגָדִים שֶׁלָּהּ שֶׁהִתְלַכְּכוּ מֵהֶדֶם שֶׁלָּהּ גַּם הֵם נְטַמְּאִים. אָנוּ לּוֹמְדִים מֵהַ נִדְרָשׁ לַעֲשׂוֹת כְּדִי לְטַהֵר אוֹתָם.

פְּרָק ה': אָדָם שֶׁנִּטְמָא בְּאַחַת הַדְּרָכִים אוֹדוּתִיהֶם לְמַדְנוּ בְּפְרָקִים הַקּוֹדְמִים נִשְׂאָר טְמֵא וּמְטַמָּא אַחֲרָיִם עַד שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְמִקְוֵה. בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָדָם צָרִיךְ לְהִמָּתִין מִסִּפְּרָ מְסוּיִים שֶׁל יָמִים עַד שֶׁמִּתָּר לוֹ לְלַכֵּת לְמִקְוֵה. וְלוֹמְדִים מֵהַ קוּרָה אִם הִלְכוּ מִקְדָּם.

פְּרָק ו': הַרְמַבַּ"ם מְסַבֵּיר כִּיצַד הוּא מְטַמָּא אֲנָשִׁים נוֹסְפִים, לְמַשָּׁל עַל יְדֵי שְׂיוֹשֵׁב עֲלֵיהֶם שׁוֹכֵב עֲלֵיהֶם אוֹ נִמְצָא מִתְחַתֵּיהֶם.

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / י"א שְׁבֻט

אֲתֵמוֹל הָיָה יוֹם מְאֹד מִיְחָד, י' שְׁבֻט שֶׁהוּא יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַרְבֵּי הַקּוֹדֵם וְתַחֲלַת הַנְּשִׂאוֹת שֶׁל הַרְבֵּי. אָבֵל הַיּוֹם הוּא גַּם יוֹם מְאֹד מִיְחָד. לְכָל דּוֹר יֵשׁ אֶת הָעֲבוּדָה הַמִּיְחָדָת לוֹ. לְמַשָּׁל, בְּתַקּוּפַת הָאָדָמוֹ"ר הִזְקֵנוּ הַחֲסִידִים עֲבָדוּ קֶשֶׁה עַל הַמַּדּוֹת שֶׁלָּהֶם כְּדִי שְׂיוֹכְלוּ לְהִיּוֹת בֵּינוֹנִי. בְּתַקּוּפַת הַרְבֵּי הַקּוֹדֵם, הִיְתָה לְחֲסִידִים מְסִירוֹת נֶפֶשׁ כְּדִי לְהַפִּיץ יְהוּדוּת (כְּמוֹכֵן שְׂאָנוּ צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אָבֵל יִשְׁנוּ דְּבַר אֶחָד שֶׁהוּא הַחֲשׁוֹב בְּיֹתֵר בְּכָל דּוֹר).

הַיּוֹם, י"א שְׁבֻט, הוּא הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן שֶׁכָּל הַיּוֹם מְקַדָּשׁ לַעֲבוּדָה שֶׁל הַדּוֹר שֶׁלָּנוּ, הָעֲבוּדָה שֶׁהַרְבֵּי לְמַד אוֹתָנוּ. מַהִי הָעֲבוּדָה הַזֹּאת? לְכָל אֶחָד וְאֶחָת יֵשׁ אֶת הַשְּׁלִיחוֹת לְהַפִּיץ יְהוּדוּת וְחֲסִידוּת לְעַצְמָם וּלְכָל מִי שְׁסָבִיבָם וְלְהַתְכוּנָן לְגֵאֵלֶּה.

מִסִּפְּרָ חֲדָשִׁים אַחֲרֵי שֶׁהַרְבֵּי קִבְּלֵ אֶת הַנְּשִׂאוֹת, לְפָנַי י"א נִיֶּסֶן, הַרְבֵּי אָמַר שֶׁהוּא יֵלֵךְ לְאֵהֵל. כָּל אֶחָד שְׂמוּכֵן בְּרִצְיָנוֹת לְהַקְדִּישׁ אֶת עַצְמוֹ לְשְׁלִיחוֹת שֶׁהַרְבֵּי יִתֵּן לוֹ, שְׂיִכְתֹּב אֶת שְׁמוֹ עַל דָּף וְהַרְבֵּי יִקַּח אוֹתוֹ לְאֵהֵל. הֵם לֹא יִצְטָרְכוּ לְמַסּוֹר אֶת נַפְשָׁם (חֶסֶד וְשְׁלוֹם) עֲבוּר זֶה, אוֹלָם זֶה דְּבַר רִצְיָנִי. בִּי"א שְׁבֻט, אָנוּ מְקַדְּשִׁים אֶת עַצְמָנוּ לְמִלָּא אֶת הַשְּׁלִיחוֹת שֶׁל הַרְבֵּי!

מְעַנְיָנוּ לְצִיּוֹן, שֶׁקְבוּצַת הַשְּׁלוּחִים שֶׁנִּשְׁלַחָה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁנַת תַּשְׁל"ו, נִשְׁלַחָה בְּיוֹם י"א שְׁבֻט לְפָנַי לְמַעַלָּה מְאַרְבָּעִים שָׁנָה.